
PER UNA
ALTERNATIVA POLÍTICA
INDEPENDENTISTA
DE CARA AL 1992

RESOLUCIONS POLÍTQUES DE LA
III ASSEMBLEA NACIONAL DEL
MOVIMENT DE DEFENSA DE LA TERRA, 1988

Quaderns de La Veu #2

LAVEU
de Poble Lliure

ÍNDIX

Índex	iii
Pròleg	v
1 La conjuntura del 1992	1
2 La situació de l'independentisme	5
3 Cap a la unitat popular independentista	9
1 Defensa dels drets polítics del poble català. Independència	11
2 Defensa dels drets de les classes populars	12
3 Defensa de la terra	12
4 Defensa de la llengua i identitat nacionals	12
5 Contra la repressió i per la llibertat dels patriotes catalans	12
6 Per la solidaritat internacional. Per l'europa de les nacions	13
4 Tasques de l'MDT i model organitzatiu	15
5 Crida al Poble Català	19
	iii

PRÒLEG

Les resolucions del III Assemblea Nacional de l'MDT (desembre de 1988) són un text cabdal en la història de l'independentisme d'esquerres, sobretot per quatre raons:

- En primer lloc, era la primera vegada que una organització política independentista propugnava una tàctica d'unitat popular com a mitjà per agrupar els sectors populars en lluita a partir d'un programa de mínims.
- En segon lloc, era una proposta autocentrada, com ho demostra el fet que es remarqués que la proposta d'acció d'unitat popular havia de tenir una orientació i una perspectiva independentistes. Per tant, no es tractava pas d'una proposta d'unitat popularat *tout court*, que, propugnada per alguns sectors hispanocèntrics del nostre país sobretot la dècada passada, implica a la pràctica apostar per un projecte nacional espanyol antagònic amb la unitat popular independentista.
- En tercer lloc, era també la primera vegada des del 1980 que una organització de l'independentisme combatiu es plantejava clarament la necessitat ineludible d'actuar en el front institucional. L'acció en aquest front començaria per l'àmbit municipal i, segons “el grau de desenvolupament” del projecte d'unitat popular, es podria plantejar la possibilitat de concórrer a les eleccions autonòmiques que es realitzarien el 1992 en l'àmbit de les «quatre províncies».

- En quart lloc, aquesta línia d'acció d'unitat popular és la que ha esdevingut hegemònica dintre de l'independentisme d'esquerres, malgrat que les temptacions adamistes reapareguin sempre de nou com l'au fènix.

Les ponències que es van debatre en aquella assemblea del desembre del 1988 van ser elaborades en gran part per Carles Castellanos, que estava empresonat des del maig del 1988 després d'una detenció en què, un cop més, havia estat torturat per les forces d'ocupació espanyoles. També hi va contribuir molt Toni Lecha, sobretot en la redacció de les resolucions finals.

Com es remarca al text, calia articular una alternativa política per respondre a una conjuntura, la del 1992, en què es preveia que es produirien un seguit d'"agressions contra el poble català", un pronòstic que, dissortadament, es va revelar encertat.

Un altre objectiu era "donar sortida a la situació de confusió i l'efervescència existent al voltant de l'independentisme polític", que feia "del tot necessari impulsar [...] un projecte que sigui alhora clarificador i engrescador."

Com qualsevol proposta d'aquest caire, la proposta tàctica havia de ser "una alternativa política de masses, capaç d'agrupar importants sectors populars en una lluita de resistència a les agressions fonamentals de l'Estat i del sistema de dominació (explotació, espanyolització, repressió) que es produiran de manera creixent en la perspectiva del 1992."

Segons les resolucions, "aquesta línia d'agrupació de sectors populars en una orientació independentista" podia ser impulsada "per diferents pràctiques polítiques principals en la conjuntura del 1992". Una pràctica "fonamental" havia de ser "l'acció local-municipal, al voltant, essencialment, de la impulsió de Candidatures d'Unitat Popular". Una altra pràctica (complementària a l'anterior) havia de ser "la impulsió d'iniciatives de resistència general a la repressió, a l'espanyolització i a l'ofensiva ideològica de l'Estat."

La línia d'unitat popular per la independència es configurava al voltant d'un programa polític de sis grans punts, que es desglossaven en propostes més concretes: defensa dels drets polítics del poble català i independència; defensa dels drets de les classes populars; defensa de la Terra; defensa de la llengua la identitat nacionals; contra la repressió i per la llibertat dels patriotes catalans; per la solidaritat internacional i per l'Europa de les nacions.

Era evident que la proposta tàctica propugnada a partir de la III Assemblea Nacional de l'MDT suposava una concreció en les tasques de l'organització que s'allunyava de l'ideologisme i l'agitació sense rumb que havia caracteritzat fins aleshores l'activitat d'uns militants independentistes majoritàriament joves. Sobre tot, encetar el meló del front institucional no va estar exempt de tensions al si de l'MDT. Així, a Barcelona es va congriar un sector de l'MDT, que s'agrupava al voltant de l'assemblea de Barcelona Vella i que feia temps escampava un missatge i llenguatge polític hiperesquerranista sense cap concreció tàctica.¹ Un dels trets identificadors d'aquest sector era qüestionar l'aposta per la tàctica de la Unitat Popular i, més en concret, pel front institucional. No era només la incapacitat de diferenciar entre tàctica i estratègia, sinó la incapacitat de superar l'ideologisme.²

---

¹Aquest sector també exercí una certa influència dins una part de Terra Lliure fins el 1989, com es pot comprovar llegint el text «La situació política de l'MCAN avui i les repercussions en la lluita d'alliberament nacional» (*Alerta*, novembre de 1989). Un text que avui faria passar vergonya.

²En la formació d'aquest grup oposat al desplegament d'una línia d'unitat popular, hi contribuïren factors endògens del moviment (manca de formació, manca de militància intergeneracional, una pràctica política centrada gairebé exclusivament en l'agitació sense horitzó, ideologisme exacerbant, etc.). Ara bé, encara que menor, també hi tingué el seu pes l'acció ideològica de l'Estat que, mitjançant un grupuscle, la Unió de Lucha Marxista-Leninista, escampava posicionaments contraris a la Unitat Popular, que influïen ideològicament en certs sectors de l'MDT de la ciutat de Barcelona. De fet, com és habitual en aquest tipus de grupuscle teledirigit pels serveis secrets de l'Estat, la hipercrítica que escampava anava dirigida contra la línia dominant en el moviment, ja que el seu objectiu fonamental era (i és) crear confusió i divisió.

Tot això convé explicar-ho avui, perquè la temptació adammista i el descobriment de mediterrànies és un perill sempre omnipresent en qualsevol moviment revolucionari.

A. Contell
Països Catalans, juny de 2024

1

LA CONJUNTURA DEL 1992

La data del 1992 marca la confluència de tot un conjunt d'agresions contra el poble català al voltant de diferents esdeveniments (Jocs Olímpics, «V Centenario», Acta Única Europea,...). En aquesta conjuntura, les classes populars catalanes es veuran sotmeses a un enduriment encara més gran de les condicions econòmiques i socials com a conseqüència de la plena incorporació a la CEE i a fortes pressions espanyolitzadores i a nombroses agressions ecològiques i urbanístiques, vinculades als projectes olímpics.

Els estats espanyol i francès trobaran també en el marc polític unificat un reforçament de la seva tasca de repressió ecològica, política i militar, la utilitzaran per impulsar un missatge pretesament europeista, que intenti desqualificar la lluita per la independència, confrontant-la directament amb la construcció d'una Europa «unida». I, de manera concreta, l'Estat espanyol, al voltant de tota la propaganda del «V Centenario» procurarà deixar una forta empremta espanyolitzadora per tal de garantir el control ideològic dels catalans en el nou marc europeu.

Al costat de tot això tenim però una situació creixent de descontentament popular a causa d'una situació social, ecològica,

cultural i lingüística progressivament degradada i sense perspectives dins el marc polític actual, que porta a un rebuig cada cop més manifest del sistema polític de dominació (tal com s'ha pogut comprovar de manera esclatant a les darreres eleccions autonòmiques al Principat), i a un augment creixent de la consciència independentista entre àmplies capes de la població. La perspectiva independentista està esdevenint, en aquest procés cap al 1992, una referència política per a les classes populars catalanes que se senten oprimides per uns estats burocràtics i aliens a les seves problemàtiques més immediates i urgents.

La validesa i la legitimitat d'aquests estats és així cada dia més posada en qüestió i la superació formal de les fronteres estatals no fa més que ajudar a augmentar entre els catalans l'interrogant que cada dia més es plantegen entorn la legitimitat d'aquests poders aliens al nostre país. Tots els intents per desviar o desballestar l'independentisme polític per part del poder constituït no han pogut aturar-ne l'augment creixent.

Aquesta situació reclama de tots els independentistes una gran fermesa i claredat polítiques per afrontar els reptes que comporta, amb possibilitats d'èxit. La lluita serà molt dura, ja que el sistema de dominació necessita la imposició dels seus projectes olímpics, espanyolitzadors i explotadors per relançar el seu sistema econòmic i assegurar la dominació política, i entrarà en una batalla cega per intentar imposar-los.

D'altra banda, la necessitat de respondre-hi es planteja per al moviment independentista català, d'una manera imperiosa, perquè l'afermament del poder capitalista espanyol que resultaria de la plena realització dels plans de dominació de cara al 1992, representaria un afebliment molt important de la capacitat de lluita de les classes populars i un retrocés considerable per a la lluita independentista.

Saber respondre a aquestes agressions i reptes amb capacitat política voldrà dir ser capaços de llançar en els anys que van des d'ara al 1992, una veritable alternativa política independentista

que tingui capacitat de fer front a les diferents agressions i a la repressió que les acompanyarà, tot plantejant propostes concretes que s'identifiquin amb els interessos de les classes populars catalanes.

Per a fer-ho caldrà partir, no sols de la clarificació de l'independentisme sinó també del coneixement de les perspectives que plantegen les formes de dominació. En aquest sentit, cal assenyalar que el model de dominació de l'«Estado de las Autonomías» està entrant en un desgast important a causa de la força del moviment d'alliberament nacional basc i del creixement dels moviments d'alliberament nacional a Catalunya i Galícia, a més d'esclats d'altres lluites obreres i populars arreu de l'Estat.

La perspectiva federal tan proclamada per part del PSOE cal interpretar-la sobretot com un camí de sortida a la crisi reconeguda obertament, del model autonòmic, encara que sembla llançada més amb objectius dilatoris que no pas com un projecte que compti amb una clara voluntat o possibilitat d'aplicació de manera immediata, a causa dels bloqueigs que estanquen ara com ara l'estructura estatal espanyola.

D'altra banda, l'autonomisme burgès de CiU basa les seves maniobres polítiques en la defensa d'un espai regionalista europeu per a «Catalunya» (reduïda a les quatre províncies), la qual cosa no exclou pas la vocació espanyolista d'aquesta formació política, ni garanteix cap perspectiva d'unes formes de poder que permetin aturar les agressions econòmiques contra les classes populars, ni la degradació ecològica, ni la creixent destrucció de la identitat nacional (lingüística i cultural), les quals es continuaran produint fins i tot amb més intensitat en el nou marc de doble dependència espanyola-europea (o francesa-europea) a què ens veurem sotmesos.

La construcció d'una alternativa independentista per a les classes populars catalanes no hauria de trobar, doncs, obstacles per a la seva implantació, ja que ni el federalisme espanyol ni el regionalisme europeu poden aconseguir de constituir-se, en un

moment com l'actual de desconfiança creixent envers les propostes sorgides del poder, en alternatives creïbles per a capes importants de la població.

2

LA SITUACIÓ DE L'INDEPENDENTISME

El moment actual del moviment independentista és extremadament important, ja que l'expectativa independentista no ha parat de créixer, especialment d'ençà de 1985 i davant les possibilitats del potencial polític que representa, s'han generat un nombre important de propostes com a conseqüència de processos de maduració o també de canvis d'imatge més i menys precipitats i oportunistes. El fet és que actualment un cert nombre de forces polítiques s'autoreconeixen com a independentistes partint, però, sovint de l'acceptació parcial de l'estratègia independentista.

Pel que fa a l'MDT podem dir que d'ençà del 1985 s'ha fet un esforç important de maduració política, abordant moltes de les mancances existents. Al voltant de la II Assemblea Nacional (novembre 1986-febrer 1987), el Moviment de Defensa de la Terra va concretar i assumir conceptes fonamentals referents a la base social de l'independentisme, al projecte polític i a l'estratègia, relacionant de manera clara lluita nacional i lluita de classes. Aquesta clarificació es reflectia finalment en uns criteris generals

que havien d'orientar tant la política d'aliances com unes línies d'acció més arrelades socialment i més madures políticament.

En la situació anterior a la II Assemblea, la manca de maduresa política era ben palesa, tal com va quedar de manifest, per exemple, en ocasió del referèndum de l'OTAN, en què, la postura propugnada oficialment fou l'abstenció, quan la posició políticament més madura era sens dubte la del «No».

En canvi, un cop oberta la reflexió de la II Assemblea, l'MDT adopta unes preses de posició molt més madures en els conflictes creats entorn de la intervenció d'ETA a Catalunya i el suport a HB a les eleccions europees, en l'orientació de la lluita en contra de la vinguda del rei d'Espanya a Catalunya, etc.

També s'ha reflectit un important avanç en la maduració política de l'MDT en el suport a lluites socials concretes i sobretot en la consolidació del front d'acció municipal, traduint el suport a l'AMEI en unes tasques reals d'impulsió i de clarificació.

Aquest procés d'arrelament i de maduració no es pot considerar pas acabat i, en certa manera, podem dir que la present Assemblea Nacional s'inscriu en la continuació d'aquest procés. Malgrat els esforços realitzats per l'MDT, el camp de l'independentisme s'havia d'enfosquir amb la irrupció, a la primera part de la II Assemblea Nacional de l'MDT, de la proposta d'impulsió d'un «front patriòtic». Com és sabut, aquesta proposta fou àmpliament derrotada en aquesta primera part de la II Assemblea Nacional per la ponència representativa de la majoria de les Assemblees de l'MDT, encapçalada pels presos de Terra lliure, «Per una Política Independentista de Combat», ponència que ha estat la base del procés de maduració que hem esmentat més amunt.

L'aparició de la proposta de formar un «front patriòtic» conjuntament amb el catalanisme conservador ha estat un element important de distorsió, sobretot a partir de l'ús il·legítim de la sigla de l'MDT per part del sector autoexclòs de l'MDT.

Proposar de consolidar una direcció estratègica de l'independentisme requereix prèviament identificar clarament quines són

les organitzacions que es pot considerar que tenen una línia estratègica prou clarificada perquè sigui possible articular-hi una estratègia amb possibilitats de coherència i de continuïtat.

La profusió de sectors que es reclamen de l'independentisme és una mostra indubtable de l'avanç de la consciència al si del poble català, però pren l'aspecte d'una gran confusió, fomentada, a més, des del poder i ampliada i alimentada, encara, per tots i cadascun dels diferents sectors que esperen poder pescar en aigües tèrboles, ja que la manca de coherència dels seus plantejaments els força a allargassar situacions ambigües i confuses.

La sortida d'aquesta situació no es trobarà pas, doncs, a través d'una crida a una unitat abstracta que es realitzés al marge de consideracions polítiques serioses. La sortida només és possible, al contrari, generant una dinàmica de clarificació que porti cap a una unitat sòlida construïda al voltant d'una línia d'acció ben definida.

3

CAP A LA UNITAT POPULAR INDEPENDENTISTA

Per respondre a les agressions contra el poble català i donar sortida a la situació de confusió i l'efervescència existent al voltant de l'independentisme polític, és del tot necessari impulsar, ja des d'ara, un projecte que sigui alhora clarificador i engrescador. Aquest projecte ha d'estar plantejat com a una alternativa política de masses, capaç d'agrupar importants sectors populars en una lluita de resistència a les agressions fonamentals de l'Estat i del sistema de dominació (explotació, espanyolització, repressió) que es produiran de manera creixent en la perspectiva del 1992.

Ha d'ésser, per tant, un projecte que pugui recollir tota la capacitat d'enfrontament existent, i pugui, alhora, moure a la clarificació l'independentisme política i la seva àrea d'influència.

Aquesta línia d'agrupació de sectors populars en una orientació independentista pot ser impulsada per diferents pràctiques polítiques principals en la conjuntura del 1992, algunes de les quals ja existeixen actualment, encara que en una forma poc desenvolupada.

Una pràctica fonamental ha d'ésser l'acció local-municipal, al voltant, essencialment, de la impulsió de Candidatures d'Unitat Popular, que a les eleccions del 1991 han de plantejar una gran ofensiva política en tots els camps, econòmic, social polític, ideològic, cultural.

I una altra pràctica (complementària a l'anterior) ha de ser la impulsió d'iniciatives de resistència general a la repressió, a l'espanyolització i a l'ofensiva ideològica de l'Estat.

Tots aquests dos plans de pràctiques, que poden ser impulsades per organitzacions polítiques, sindicals, cíviques, culturals... diverses, permeten, en un grau diferent per a cada cas, l'agrupació d'àmplis sectors de les classes populars catalanes. La pràctica local-municipal pot trobar bona tasca d'expansió de Candidatures d'Unitat Popular amb la impulsió de l'AMEI (Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista).

Les iniciatives de resistència es poden desenvolupar a diferents nivells en forma d'iniciatives de lluita ideològica; en accions contra l'espanyolització (12 d'Octubre, V Centenario); i en mobilitzacions antirepressives.

Es tracta, doncs, d'un camp d'acció estructurat encara de manera desigual (més estructurat en l'acció municipal i menys en la resta de nivells) i que, en els nivells menys estructurats, permet estadis d'agrupació força diferents (més restringits en la lluita ideològica i progressivament més amplis en la lluita contra l'espanyolització i en les mobilitzacions antirepressives).

Però, tot plegat va configurant un espai d'unitat popular en una orientació independentista.

La consolidació i clarificació d'aquest espai poden venir facilitades per unes referències polítiques que emmarquin tot aquest conjunt de pràctiques i els donin una orientació més precisa.

Les referències fonamentals, d'acord amb la conjuntura amb què s'haurà d'enfrontar les diferents lluites, s'han de basar en les següents consideracions:

- La unitat popular, s'ha de fonamentar en l'enfrontament classes populars/Estat espanyol, enfrontament que es veurà accentuat al voltant dels projectes del 1992.
- La unitat popular s'ha de situar en una perspectiva independentista, rupturista i anticapitalista, és a dir, contra l'Estat i l'ocupació; contra el marc constitucional; contra la ideologia conservadora de les classes dominants (centrals i autonòmiques); i contra el model econòmic i social capitalista que és el fons de tota dominació i opressió.
- La unitat popular s'ha de fonamentar en una sòlida solidaritat antirepressiva, que ha d'impulsar la lluita no sols contra la repressió directa, sinó també contra la repressió ideològica, i contra els intents de criminalització i marginació de l'independentisme i de les lluites populars.
- La unitat popular ha de desenvolupar una sòlida solidaritat internacional, tant a nivell de nacions oprimides per l'Estat espanyol (com a prioritat davant l'ofensiva espanyolitzadora), com a nivell europeu i més general.

Tot plegat es podria resumir en els següents 6 punts, que configuren una línia d'unitat popular per la independència:

1 DEFENSA DELS DRETS POLÍTICS DEL POBLE CATALÀ. INDEPENDÈNCIA

- Defensa dels drets polítics. Intervenció directa del poble en els marcs d'autoorganització popular, als nivells local, comarcal i nacional-popular.
- Ruptura amb els marcs constitucionals i els estatuts d'autonomia pel dret l'autodeterminació, és a dir, a l'exercici de la independència política.
- Per la unitat de la Nació Catalana i pel desvetllament de la consciència nacional.

2 DEFENSA DELS DRETS DE LES CLASSES POPULARS

- Defensa dels drets del poble treballador català, contra el sistema socioeconòmic de dominació del gran capital propi i forà.
- Contra l'explotació, l'atur i l'empobriment.
- Per una alternativa sindical nacional i de classe.
- Pel control popular dels recursos productius bàsics.
- Contra la cultura i la ideologia conservadora per una cultura nacional sorgida de les classes populars.

3 DEFENSA DE LA TERRA

- Contra les agressions ecològiques i urbanístiques (destrucció de la natura i l'entorn, nuclearització, etc.).
- De manera especial, contra les agressions ecològiques i urbanístiques dels projectes olímpics.
- Per un model econòmic de desenvolupament anticapitalista i equilibrat amb l'entorn.

4 DEFENSA DE LA LLENGUA I IDENTITAT NACIONALS

- Defensa de la llengua i la cultura catalanes i contra la substitució lingüística.
- Lluita contra l'espanyolització i francesització.

5 CONTRA LA REPRESSIÓ I PER LA LLIBERTAT DELS PATRIOTES CATALANS

- Contra la legislació antiterrorista i/o legislacions i tribunals repressius especials.

- Per la llibertat política i ideològica d'actuació i d'expressió.
- Per la denúncia de les forces d'ocupació i la desmilitarització.
- Contra qualsevol mena de discriminació social per raons de lloc d'origen, sexe, raça, opció sexual, etc.

6 PER LA SOLIDARITAT INTERNACIONAL. PER L'EUROPA DE LES NACIONS

- Per la solidaritat internacional entre les nacions oprimides i ocupades.
- Per la internacionalització del fet nacional català.
- Per l'Europa de les nacions i contra l'Europa dels estats.

***

Aquests punts, elaborats no pas de manera abstracta sinó a partir d'experiències concretes de lluita, representen un intent de posicionament clarificat i pretenen recollir, tot oferint un marc ben delimitat, diferents intents de simplificació proposats per alguns sectors de l'independentisme fins avui. L'avanç que representen els punts exposats més amunt respecte als anteriors es pot trobar en la voluntat de superar formalismes abstractes per mitjà d'un compromís més explícit en les lluites i en la solidaritat; i en la clarificació del paper de l'Estat, l'ocupació i el marc polític vigents.

El Moviment de Defensa de la Terra, interpretant el sentir d'amplis sectors populars, fa una crida a tots els independentistes i lluitadors perquè s'esforcin per treballar de manera conjunta sota unes orientacions polítiques pròximes a les que hem exposat més amunt amb l'objectiu d'anar preparant les condicions per a una creixent unitat d'acció.

Semblantment, fa una crida també a les diferents organitzacions polítiques que es reconeixen en l'independentisme a considerar l'adopció dels punts d'unitat popular i de la impulsió de les iniciatives que s'inscriguin en aquest marc polític de referència.

És evident que, tal com hem apuntat més amunt, per a plantejar qualsevol possibilitat d'articulació, caldrà partir d'uns elements previs imprescindibles: reconeixement, per part de l'organització en qüestió, del marc nacional dels Països Catalans, com a marc global i propi d'actuació; i per tant també posseir una autonomia organitzava real a nivell nacional.

La unitat popular per la independència és un projecte que s'anirà consolidant al llarg dels anys vinents, que trobarà una concreció important a les eleccions municipals del 1991, i que s'haurà de traduir en una confrontació d'abast nacional en la conjuntura del 1992.

El grau de desenvolupament d'aquest projecte indicarà, al seu moment, les possibilitats de plantejar una intervenció en les eleccions autonòmiques que es realitzaran el 1992 en l'àmbit de les «quatre províncies».

Tot fa pensar, però, que si es continuen desenvolupant les perspectives existents actualment, la intervenció en aquesta contesa electoral no sols serà necessària sinó també abordable amb perspectives positives.

El repte fonamental és, però, per a l'independentisme i per al projecte d'unitat popular, recórrer els tres anys que ens separen de la data del 1992, aconseguint l'avanç en clarificació i en reforçament organitzatiu que garanteixin la consolidació d'una alternativa política de masses representativa de les classes populars catalanes.

4

TASQUES DE L'MDT I MODEL ORGANITZATIU

En la nova etapa que ara s'obre, l'MDT té tres funcions fonamentals a realitzar:

- D'una banda, constituir-se en motor impulsor de l'alternativa d'unitat popular.
- En segon lloc, prosseguir la tasca permanent d'organització de les classes populars catalanes i d'arrelament social.
- I, en tercer lloc, avançar en la clarificació de la direcció estratègica de l'independentisme.

Per a la primera funció necessitarà la seva implantació a nivell local tot situant en un lloc destacat de l'activat política la consolidació de l'AMEI (Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista).

I pel que fa a les tasques a nivell general, l'enfortiment de la lluita antirepressiva reclamarà un reforçament dels CSPC, que en el període vinent han de prendre un gran protagonisme en el combat contra la repressió. Cal que, a causa dels seus plantejaments, la seva dinàmica, i la seva capacitat organitzava i política, els CSPC es constitueixin en la plataforma antirepressiva de tota l'àrea d'unitat popular, en què s'hi reconeixin els més di-

versos lluitadors i tot el ventall d'organitzacions solidàries l'acceptin sense discussió com el símbol que ha de presidir totes les mobilitzacions contra la repressió que afecti el moviment independentista.

Les línies de la lluita ideològica i de la lluita contra l'espanyolització reclamen, però, la creació d'un front cultural capaç d'agrupar en una mateixa àrea de reflexió i d'incidència la lluita per la llengua (GDL) i els diferents àmbits de lluita ideològica preexistents al si de l'MDT, com poden ser les diferents redaccions de les revistes que es publiquen dins la zona d'influència del moviment.

L'objectiu d'aquest front cultural serà dinamitzar la lluita ideològica tot incidint en el debat polític i cultural quotidià, i treballar per exercir una influència creixent en la intel·lectualitat (entesa com el conjunt de sectors productors i difusors de cultura i d'informació). És evident que serà una tasca difícil, ja que aquest sectors han entrat ja fa anys en una dinàmica majoritària de servilisme envers el poder constituït, però és un camp que no cal deixar de banda si es pretén llançar una veritable alternativa política de masses com ho és el projecte d'unitat popular.

L'MDT ha de continuar, tal com ho hem apuntat, la seva tasca permanent d'organització de les classes populars i d'arrelament social. Això ha de fer-ho amb un pla adequat d'expansió i també impulsant diferents iniciatives de lluita i àmbits d'actuació.

En una primera instància, cal dinamitzar especialment la lluita sindical creant una dinàmica permanent en aquest àmbit d'actuació, capaç de recollir les experiències i d'impulsar propostes d'actuació. L'MDT analitzarà les diferents experiències on incideixi directament o indirectament, tant de col·lectius autònoms d'empreses diverses com d'organitzacions sindicals dins l'àrea ideològica pròxima, per tal d'avançar cap a una progressiva de les diferents pràctiques. L'objectiu és sintetitzar les diferents experiències en una sola estructura organitzava sindical unitària

situada dins l'estratègia independentista i dinamitzadora de les lluites dels treballadors i del seu progressiu inseriment en l'àmbit de lluita comarcal i nacional.

Com a objectiu organitzatiu immediat cal impulsar a curt terme la creació d'una organització independentista de joves que permeti desplegar un nou front d'incidència específic i ajudi a delimitar alhora la militància actual al si de l'MDT.

Finalment caldrà continuar mantenint i desplegant l'estructura de comissions estables que clarifiquin línies d'acció en el camp de l'ecologisme, l'antimilitarisme, etc. per tal d'orientar les lluites de l'MDT i donar cos als seus programes.

La qüestió de la clarificació de la direcció estratègica del moviment independentista passarà, en primer lloc, per delimitar clarament quines organitzacions comparteixen uns mateixos objectius estratègics (unificació nacional, independència i socialisme) i quines se situen en un nivell tàctic més immediat d'unitat popular (com és el cas actual de l'AMEI).

Consolidar una direcció estratègica demanarà també, en el moment actual, com a exigència prèvia, que les organitzacions susceptibles de confluïr a nivell estratègic donin suport a un mateix projecte tàctic.

Cal, doncs, un esforç molt important d'autoclarificació per part de les diferents organitzacions. En aquest sentit l'MDT dinamitzarà el debat perquè el procés de clarificació al si de l'independentisme organitzat s'acceleri convenientment.

Per la seva banda, per tal de situar-se i organitzar-se adequadament de cara a impulsar les tasques abans exposades, l'MDT es defineix, per a l'etapa actual, com a organització política unitària de masses de l'independentisme revolucionari.

L'MDT és, doncs, en primer lloc una organització estratègica, és a dir, que assumeix responsabilitats a nivell estratègic del Moviment d'Alliberament Nacional Català, en el sentit que es proposa d'impulsar i d'anar desenvolupant la lluita pels objectius finals o estratègics (unificació independència, socialisme).

L'MDT defineix, a més, concretament la seva concepció independentista com a revolucionària, en el sentit que concep la conquesta de la independència en el camí de la transformació social de la societat catalana, d'acord amb els interessos de les classes populars i mitjançant la supressió de tota mena d'explo-tació i d'opressió.

Pel que fa a la seva configuració orgànica, l'MDT s'estructura com una organització alhora de combat i de masses.

L'MDT es planteja així, d'una banda, com una organització unitària de masses que es proposa la consecució d'una implan-tació profunda i àmplia al si d'aquells sectors de les classes po-pulars que van despertant a la lluita i a la consciència, a partir d'unes condicions d'enquadrament que són estrictes però alhora obertes a la participació d'un ampli ventall ideològic i militant.

I, d'altra banda, l'MDT s'estructura, al mateix temps, com una organització de combat que s'esforçarà per preparar políticament i organitzativament la seva militància per a la lluita d'en-frontament a l'Estat i a l'ocupació, i en defensa dels interessos de les classes populars.

5

CRIDA AL POBLE CATALÀ

El Moviment de Defensa de la Terra fa una crida al Poble Català perquè intensifiqui la lluita contra l'opressió i per la independència nacional.

El moviment independentista ha aconseguit en aquests darrers anys, desvetllar la consciència de sectors socials molt estesos i s'ha erigit en una referència política que atreu les expectatives d'alliberament de milers i milers de catalanes i catalans que, havent nascut al país o havent-s'hi incorporat plenament, ja estan cansats de l'Estat espanyol i del seu cínic sistema polític i volen trencar amb aquest estat per construir una nova societat catalana independent, sense explotació ni opressió de cap mena.

El moment actual és, doncs, d'una gran transcendència política i reclama de totes i tots nosaltres una gran voluntat de combat i una gran claredat en les idees, per poder bastir el projecte polític que el nostre poble necessita per avançar decididament cap a l'alliberament.

Fem, doncs, una crida a tots els patriotes i lluitadors perquè s'incorporin a la lluita i donin tot el suport necessari a les perspectives de treball unitari per a les classes populars catalanes que el projecte d'unitat popular per la independència es proposa de desenvolupar per tal de poder fer front a les agressions que ens amenacen des del poder de l'Estat.

Que cada persona aporti el seu esforç al combat.
Que cada organització sàpiga situar-se convenientment per a
la defensa de la independència i dels interessos populars.

CONTRA L'OPRESSIÓ, UNITAT POPULAR!

AVANCEM CAP A LA INDEPENDÈNCIA!!!

VISCA LA TERRA!!!

Barcelona, 14 de desembre de 1988